

ELS PICAPORTES I..."

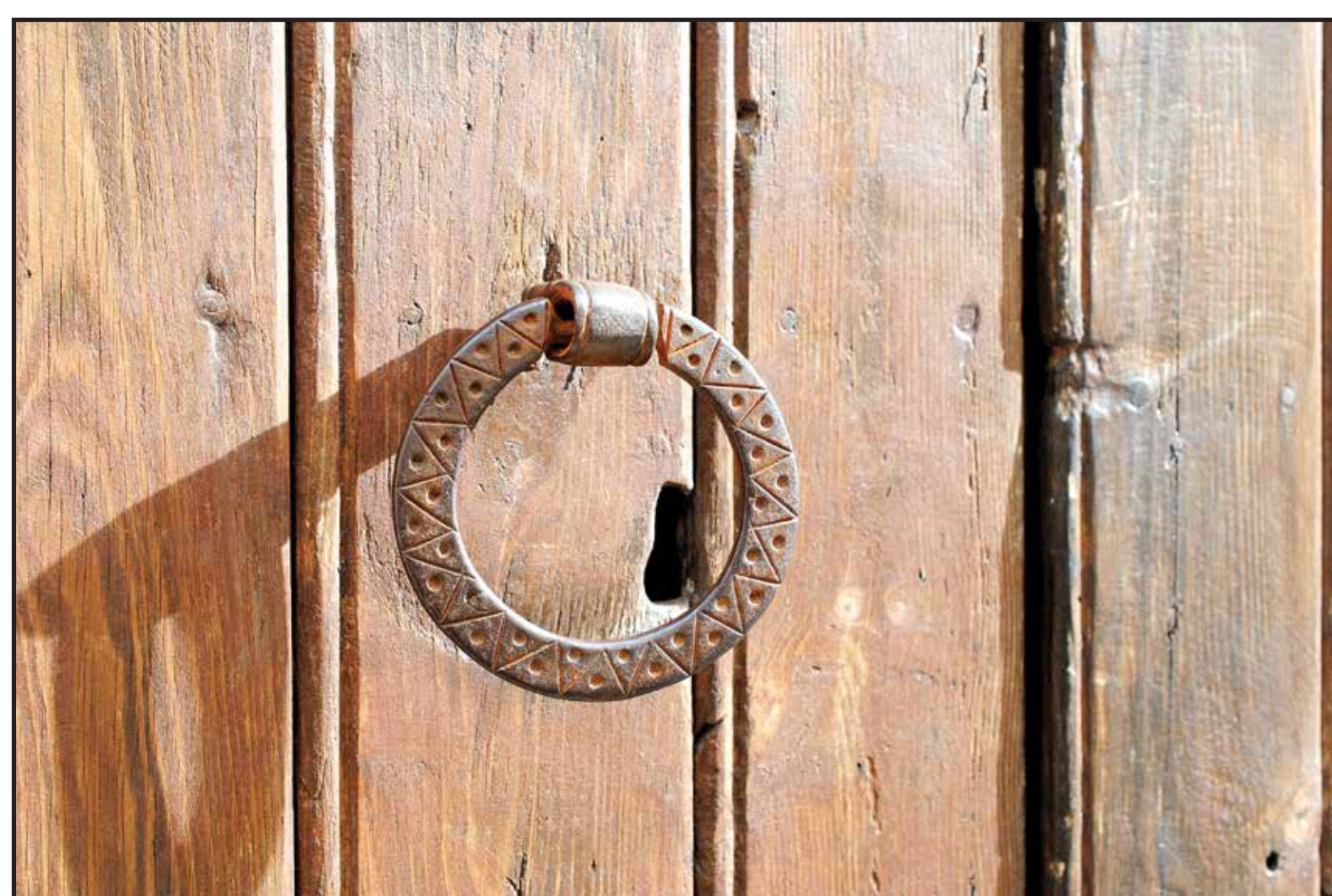
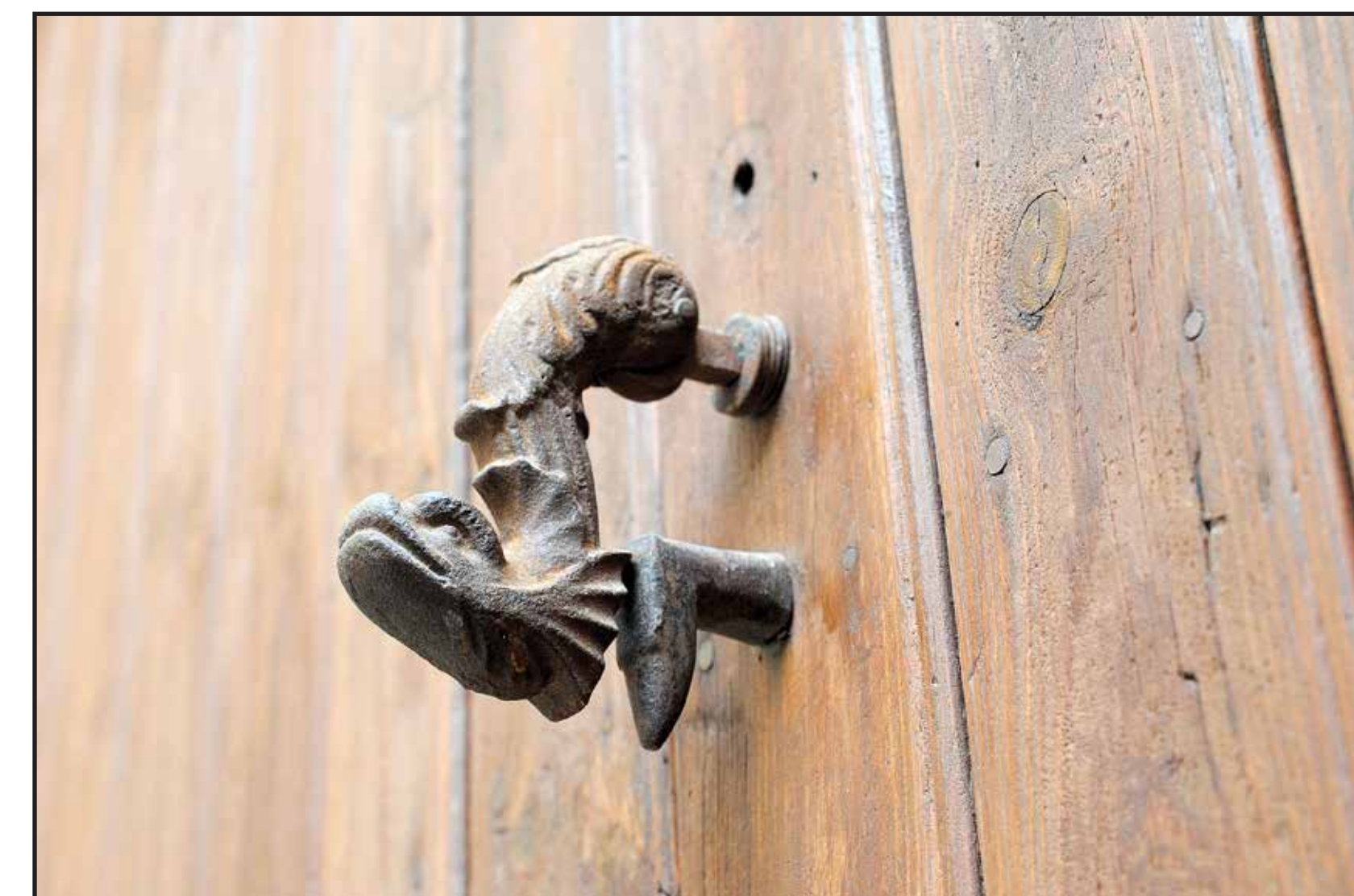
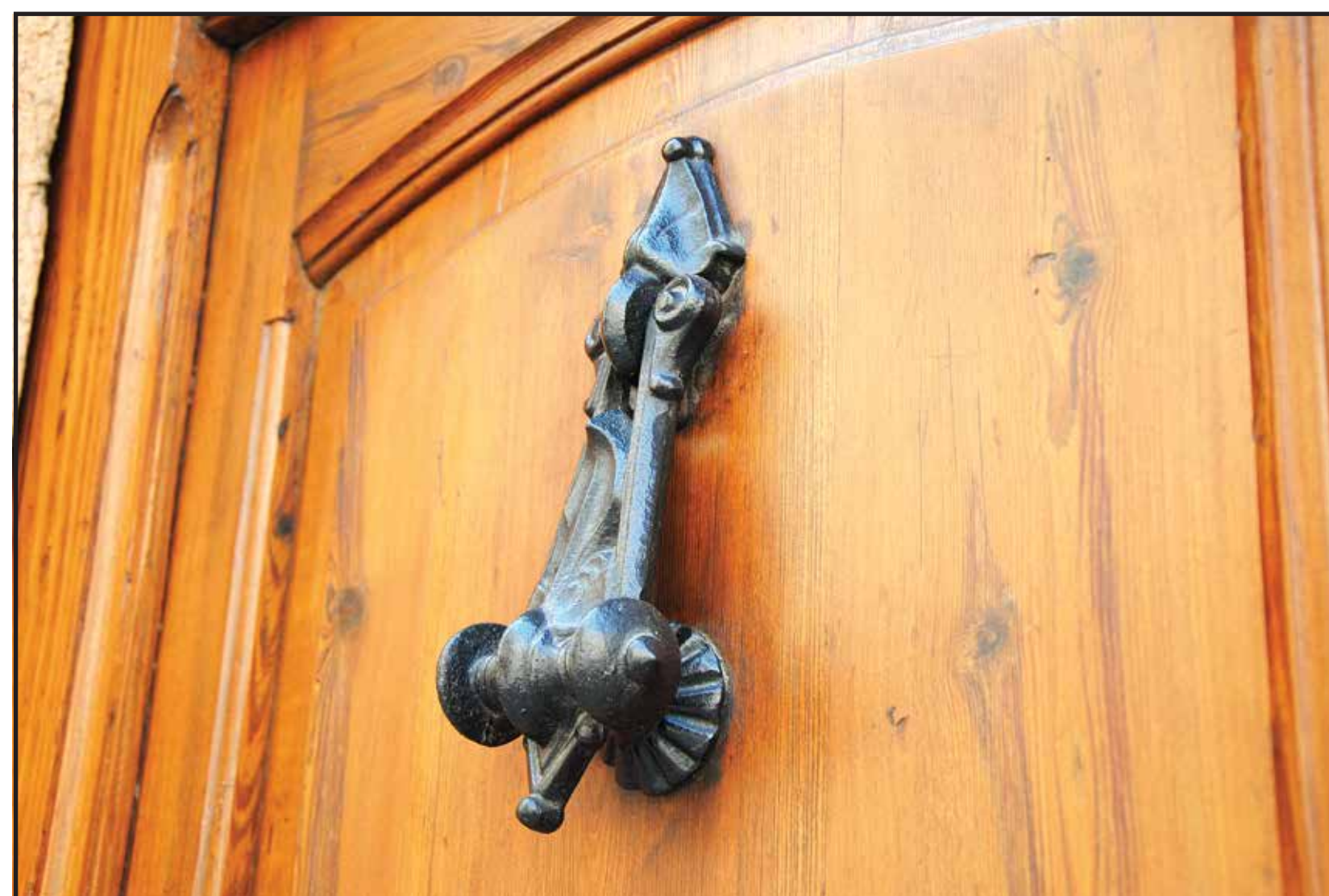
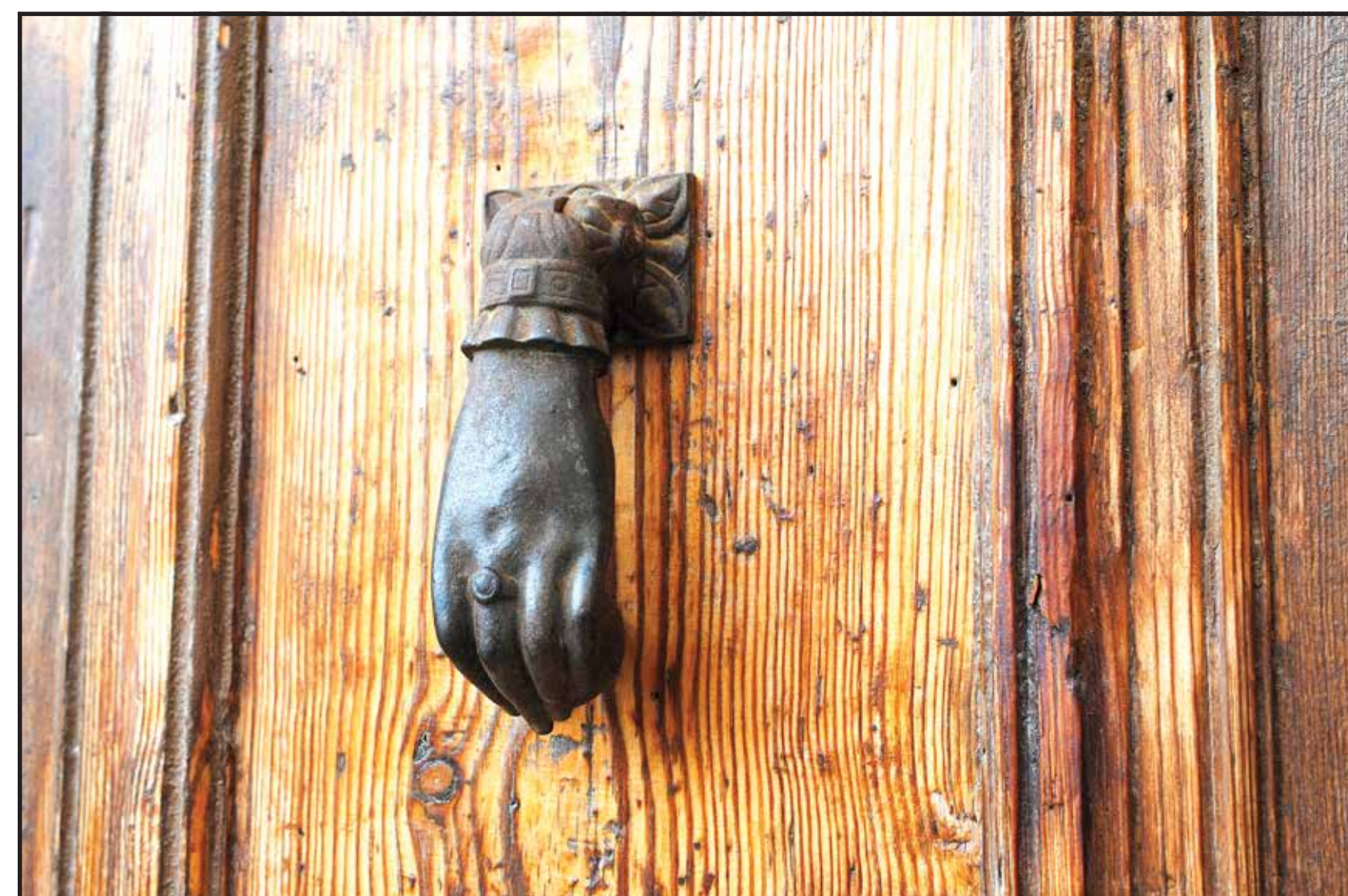

El picaporta, també anomenat balda o baula, és una peça de metall, generalment de ferro, bronze o llautó, penjada a la part superior d'una porta i que, en alçar-la i deixar-la caure, serveix per trucar. A vegades, colpeja sobre la pròpia porta i, a vegades, sobre la cabota d'un clau gros o fins i tot sobre una petita enclusa.

Els picaportes poden ser de martell o d'anella. En el primer cas, l'element mòbil és llargarut i, en el segon, acostuma a ser circular, a vegades ornats amb incisos i la forma més freqüent és l'arcaica ziga-zaga, amb un o més punts en cadascun dels triangles formats. Molts dels picaportes d'anella són, al mateix temps, baldes i, en girar sobre el pivot de subjecció, alcen un pestell interior.

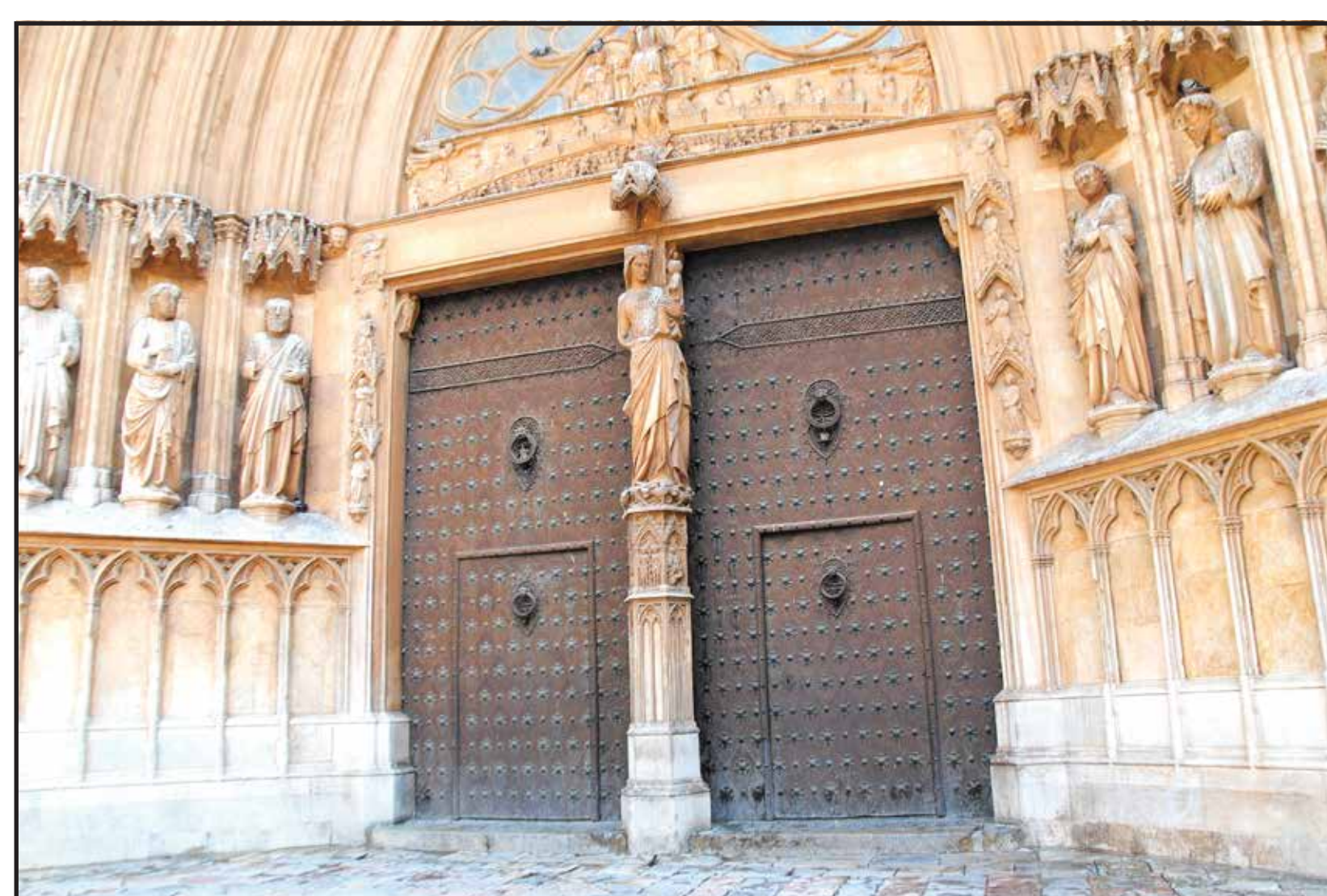
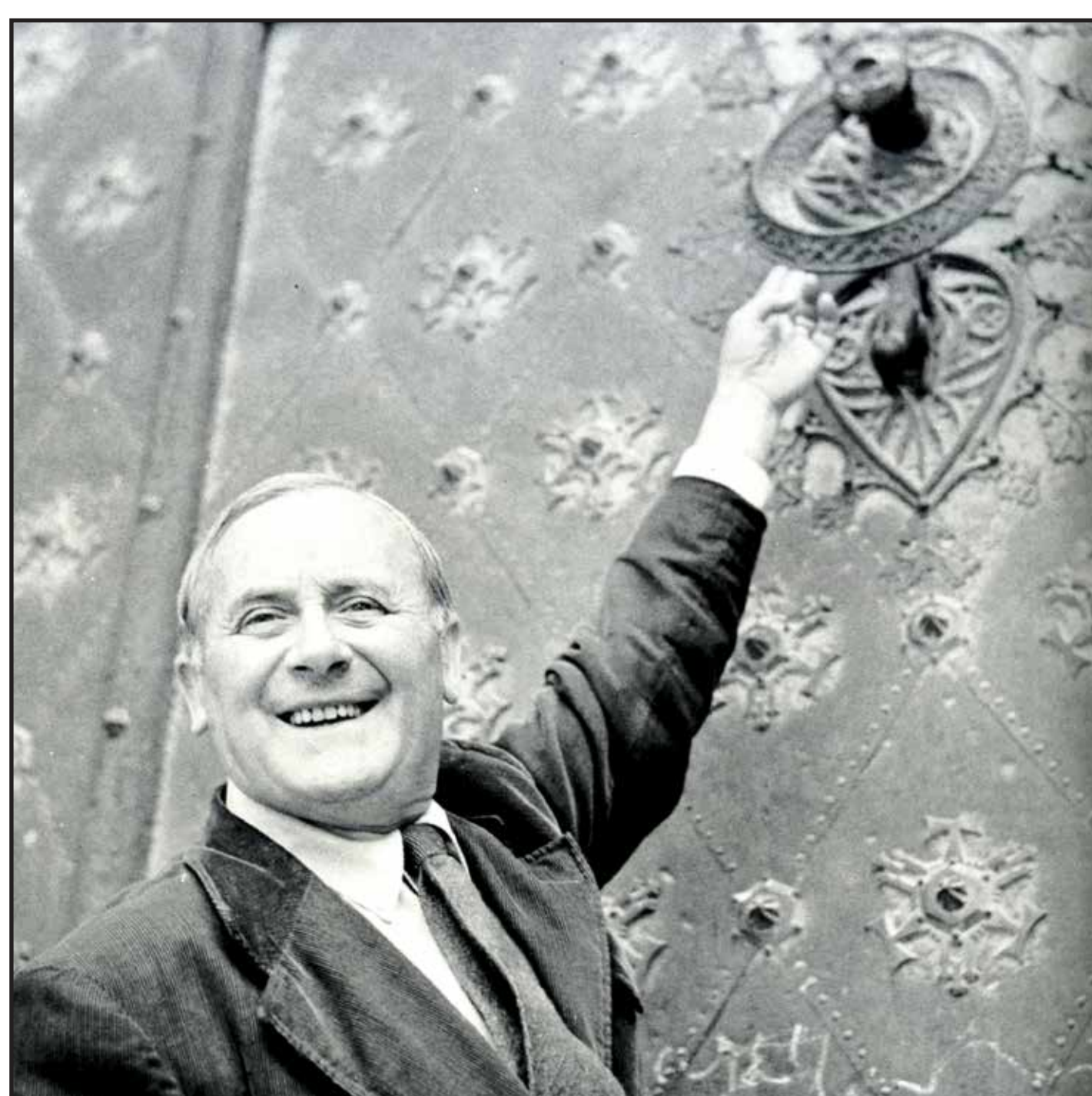
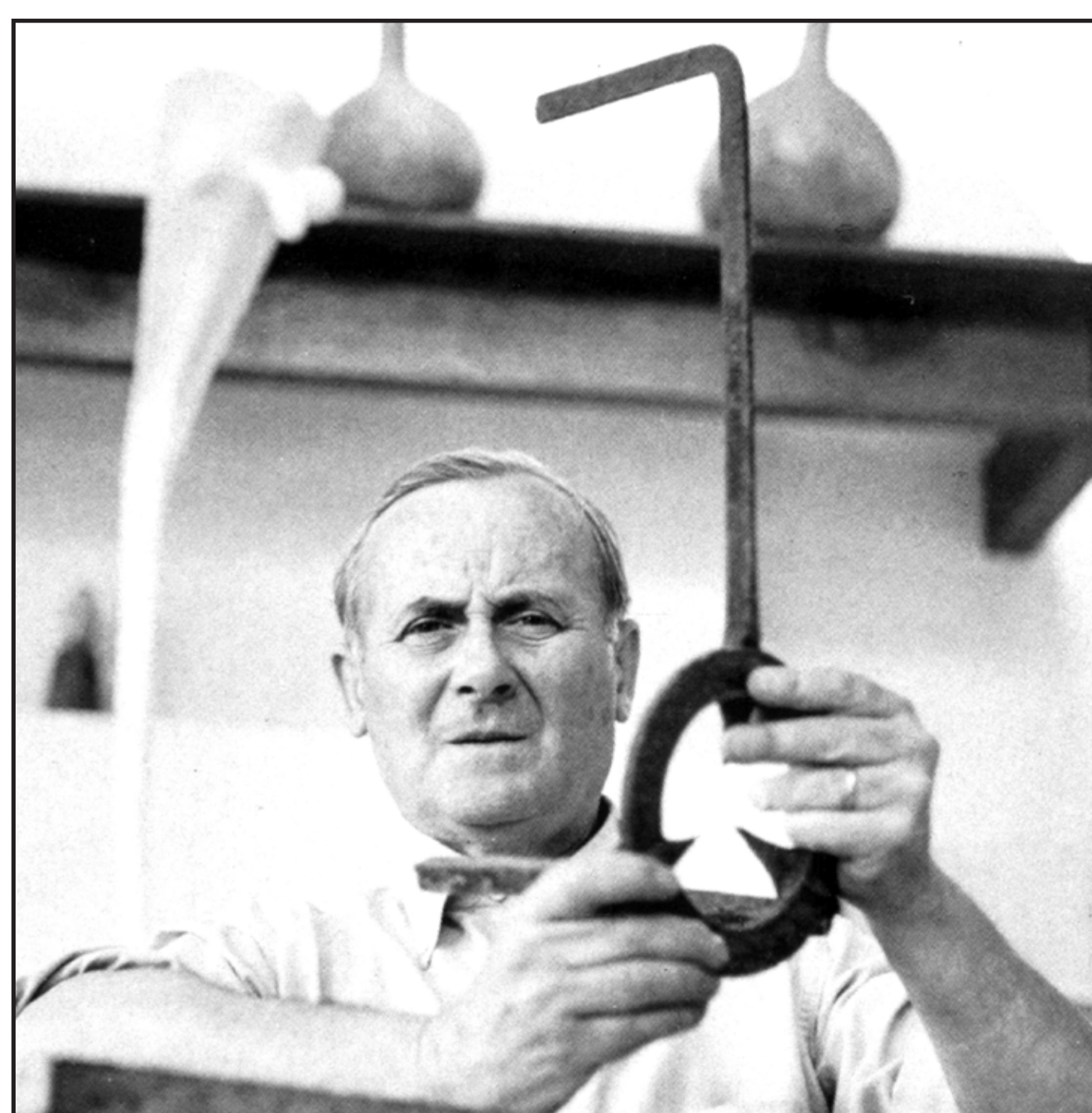
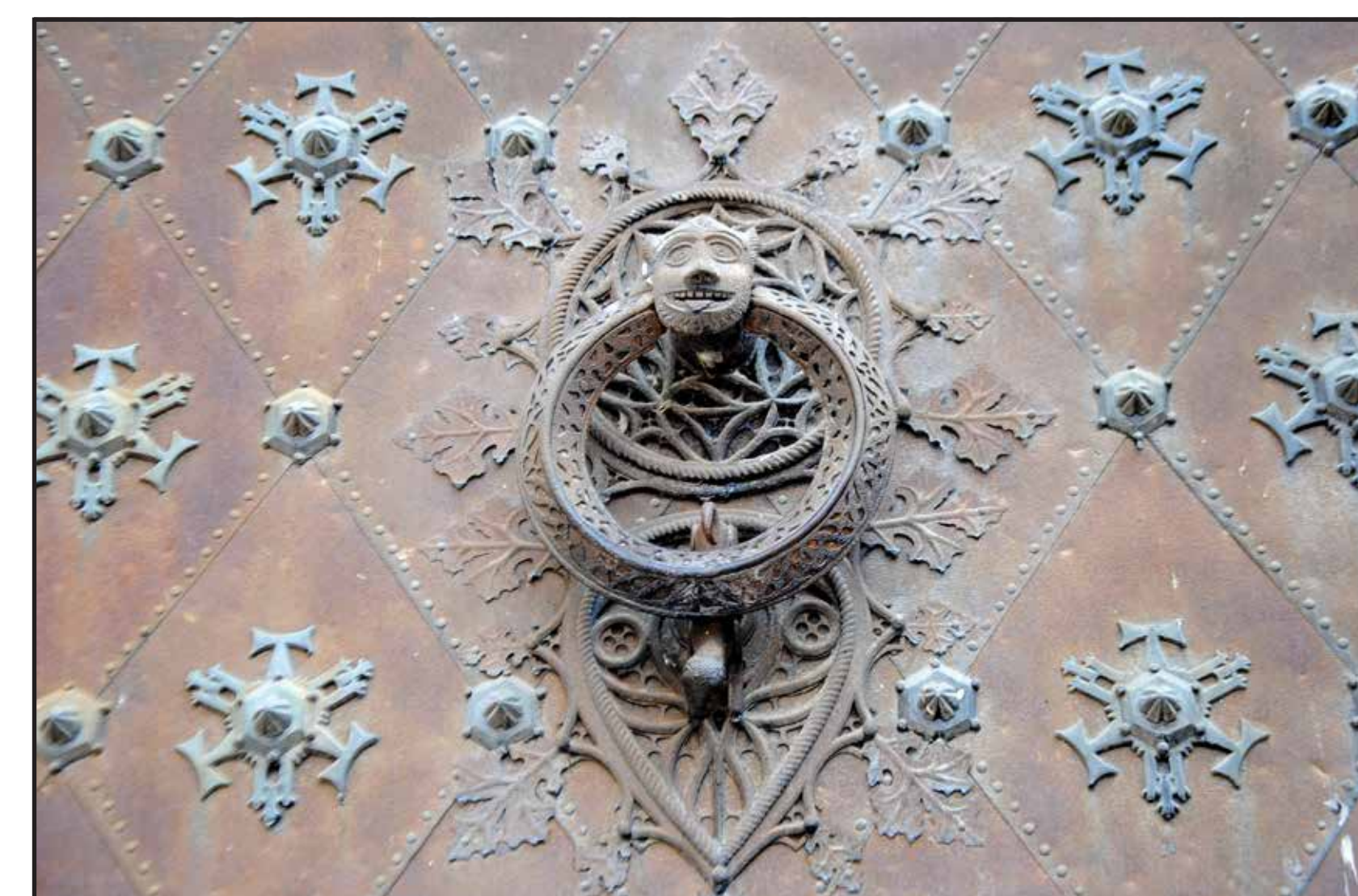
Els picaportes reflecteixen la cultura de cada zona, poble o entorn, així com també la labor de l'artista que els ha creat. Els exemplars més recarregats els trobem en esglésies i cases riques i els més senzills en les llars més humils.

Mont-roig és un poble on es conserven encara alguns picaportes. En podem trobar una quarantena, gairebé tots al casc antic. La majoria tenen forma d'argolla, alguns són força treballats i d'altres més senzills.

Picaportes de Mont-roig

Joan Miró sempre va estimar els elements de l'artesania popular: el sol de palmes, les figuretes del pessebre, els trespeus o els guarniments dels animals. En una fotografia de Català-Roca tenim Miró alçant el braç per agafar el bell picaporta de la catedral de Tarragona. Miró, abillat elegantment, somriu.

Els dos picaportes de baix